

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม - ๖๖

สุทิสสา อ่อนค้อม

ธันวาคม ๒๕๓๗

S00066

๖๖...

เป็นวันที่อาจารย์ชิตมาอยู่วัดป่ามะม่วงครบเดือนพอดี เขาตื่นนอนตอนตี ๔ เช่นเคย ไข้วพระสวดมนต์แล้วก็เริ่มเดินจงกรมอยู่ภายในกุฏิเป็นเวลาหนึ่งชั่วโมง จากนั้นจึงกำหนดนั่ง รู้สึกจิตตั้งมั่นได้เร็วกว่าทุกครั้ง อากาศpong-ยุบ ชัดเจนเป็นจังหวะ แม้จะรู้สึกปวดที่ก้นหูข้างขวา หากก็สามารถใช้สติข่มเวทนาได้ บัดนี้เขาไม่ต้องตั้งนาฬิกาปลุก เพราะจิตสามารถรู้ได้เองว่าถึงเวลาที่กำหนดแล้วหรือยัง เป็นความมหัศจรรย์ที่เกิดขึ้นได้แต่เฉพาะกับผู้ที่ฝึกจิตไว้ดีแล้วเท่านั้น

อีกสิบห้านาทีจะครบชั่วโมง บรูซสู่วัยรู้สึกปวดที่แปลเป็นกำลัง ปวดราวกับจะไม่สามารถทานทนได้ น้ำเหลืองไหลออกมามากผิดปกติ จนเสื่อที่สวมอยู่เปียกชื้นแล้วยังไหลเลยไปเปียกกางเกงอีกด้วย ช่วงเวลาแห่งความทุกข์ทรมานนั้น เขารวบรวมสติตั้งจิตอธิษฐาน

“สาธุ ด้วยอำนาจแห่งพระพุทธคุณ พระธรรมคุณ พระสังฆคุณ และบารมีของท่านพระครูเจริญแห่งวัดป่ามะม่วง หากทุกขเวทนาที่ข้าพเจ้ากำลังได้รับอยู่นี้ มีสาเหตุมาจากกรรมที่ข้าพเจ้าได้เคยทำไว้ ไม่ว่าจะป็นชาตินี้หรือในอดีตชาติ ขอให้ข้าพเจ้าสามารถระลึกนึกย้อนไปถึงกรรมนั้นได้ เพื่อจะขอโทษกรรมต่อเจ้ากรรมนายเวร ขอให้ข้าพเจ้าจงหมดเวรกรรมในชาติปัจจุบันด้วยเทอญ”

สิ้นคำอธิษฐาน ภาพยนตร์แห่งอดีตที่ตัวเขาเป็นผู้แสดงก็ฉายชัดขึ้นในมโนภาพ ผู้ชายอายุสามสิบกำลังขะมักเขม้นเรียนวิชาที่อาจารย์กำลังสอน คนคนนั้นคือตัวเขาเอง เมื่อสามสิบปีที่แล้วเขาได้ไปศึกษาต่อระดับปริญญาโทที่ประเทศฟิลิปปินส์ ในสาขาวิชาการเกษตร ในหลักสูตรมีวิชา “วิธีการฆ่า” รวมอยู่ด้วย และในการเรียน นักเรียนก็ต้องลงมือฆ่าสัตว์กันคราวละหลาย ๆ ตัว สัตว์ที่จะนำมาเป็นอาหาร เช่น เป็ด ไก่ หมู และ วัว

เขาจำได้ว่ากว่าจะจบหลักสูตร ได้ฆ่าสัตว์เหล่านี้ไปนับร้อย ๆ ชีวิต โดยการใช้มีด ปลายแหลมแทงที่บริเวณคอ ผลกรรมอันนี้จึงทำให้เขาเป็นมะเร็งต่อมน้ำเหลือง โชคยังดีที่ เขาไม่ได้นำวิชานี้มาเปิดสอนนักศึกษาในเมืองไทย มิฉะนั้นก็คงก่อกรรมทำเข็ญมากกว่านี้

เมื่อภาพยนตร์แห่งอดีตฉายจบลง เขาจึงตั้งจิตอธิษฐานแผ่เมตตาและอุทิศส่วนกุศล ให้แก่สัตว์ที่ตนเคยฆ่า และคงจะได้ผล เพราะเขาได้ยืมชัดเจน....เสียงที่ก้องอยู่ในโสต ประสาทว่า “อโหสิ อโหสิ อโหสิ สารุ ออนุโมทามิ”

สิ้นเสียงของเจ้ากรรมนายเวร อាកการปวดแผลหายวับไปราวกับไม่เคยรู้สึกเจ็บปวด เช่นนี้มาก่อน จิตของบุรุษสูงวัยรับรู้ว่าหมดเวลาของการนั่งแล้ว เขาจึงกำหนดลืมนตา เอ่มือ คลำที่ใต้ก้นหูข้างขวาก็ไม่ปรากฏว่ามีแผล แถมเสื้อผ้าที่เปียกชื้นก็แห้งสนิท ไม่มีกลิ่นชวนให้ ขยะแขยงใด ๆ หลงเหลืออยู่ อารามดีใจเขาส่งเสียงเรียกนายสมชายและนายขุนทองดังลั่น กุฏิ

“สมชาย ขุนทอง มานีหน่อย นายขุนทองเข้ามาก่อนเพราะอยู่ใกล้ ส่วนนายสมชาย นั้นเมื่อไม่ได้ทำหน้าที่หิวปีนโตตามหลังท่านพระครูในเวลาที่ท่านออกบิณฑบาต จึงถือ โอกาสนอนตื่นสาย และไม่ได้ยินเสียงเรียกของบุรุษวัยหกสิบ

“อาจารย์เรียกหนูหรืออะ” ชายหนุ่มถาม

“ถูกแล้ว ช่วยขึ้นไปเรียนให้หลวงพ่อบรรพชาหน่อยว่าผมมีฐานะของพบด่วน”

“อะ แต่หนูขออนุญาตล้างหน้าแปรงฟันก่อนได้ไหมอะ” เขาต่อรองและแล้วก็ต้อง เปลี่ยนใจเมื่อเห็นท่าทางรีบร้อนของอีกฝ่าย “ตกลงอะ หนูจะขึ้นไปเรียนท่านเดี๋ยวนี้” เขาหาย ขึ้นไปอีดีใจหนึ่งก็ลงมา

“หลวงลุงบอกให้ขึ้นไปได้เลยอะ” อาจารย์ชิตจึงขึ้นไปกราบท่านพระครูสามครั้งอย่าง สำนึกในบุญคุณ เขาเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้ท่านเจ้าของกุฏิฟัง รู้สึกปีติจนน้ำใส ๆ คลอหน่วยตา ทั้งสอง

“อาตมาขออนุโมทนา โยมหมดเวรหมดกรรมแล้ว กรรมเก่าชดใช้แล้ว กรรมใหม่ก็ อย่างสร้างอีก นี่อาตมาหมายเฉพาะกรรมชั่วนะ อย่าไปสร้างอีก ถ้าจะสร้างก็ขอให้เป็นการ ดี เข้าใจหรือเปล่า”

“เข้าใจครับ ผมเข็ดแล้วครับหลวงพ่อบรรพชาจริง ๆ ไม่นึกเลยว่าเวรกรรมจะให้ผลทันตา เห็นในชาตินี้ ผมลืมนไปสนิทเลยครับว่าได้ทำกรรมนี้เอาไว้ ก็มันผ่านมามาตั้งสามสิบปี แล้วนี่ครับ” บุรุษสูงอายุนั่ง

“นั่นสิ อย่าน่าแต่สามสิบปีเลย แค่นานไปเมื่อวานบางคนก็ยังลืมนเสียแล้ว จริงไหม”

“จริงครับ แต่หลวงพ่อกับผมสงสัยเหลือเกินว่าทำไมแผลจึงหายเร็วนัก ตอนเริ่มนั่งสมาธิผมยังปวดแทบจะทนไม่ไหว แต่บทจะหายก็หายไปโดยไม่ทิ้งร่องรอยอะไรไว้ แม้แต่กลิ่นก็ไม่มีเหลือ ทำไมถึงเป็นเช่นนั้นครับ”

“ก็อาจมาเคยบอกแล้วไม่ใช่หรือว่า โรคกรรมนั้นไม่เหมือนกับโรคทั่ว ๆ ไป ถ้าเจ้ากรรมนายเวรเขายังอาฆาต หมอก็รักษาให้หายไม่ได้ แต่พอเขาอโหสิ โรคก็หายไปเอง อย่าไปสงสัยเลย เป็นเรื่องของ “กรรมวิสัย” นะ พระพุทธองค์ท่านตรัสห้าม เพราะเป็นอจินไตย เรื่องนี้อาจมาเคยพูดไปครั้งหนึ่งแล้ว โยมคงจำได้”

“ครับจำได้ ถ้าเช่นนั้นผมเห็นจะต้องเลิกสงสัย เพราะเดี๋ยวนี้ “เป็นผู้มีส่วนแห่งความบ้า” ดังที่พระพุทธองค์ตรัส” เขายิ้มทั้งน้ำตา

“เอาละ ใกล้เคียงเวลาอาหารเช้าแล้ว ไปเตรียมล้างหน้าล้างตากันก่อน เดี่ยวอาตมาก็จะลงไปสรงน้ำเหมือนกัน”

“แล้วหลวงพ่อกับผมปวดขาหรือครับ เวลาเดินขึ้นเดินลงนะครับ”

“ปวดก็ต้องทนเอา นี่ก็โรคกรรมเหมือนกัน แต่อาตมาลงวันละครั้งเท่านั้น ตอนเย็นก็รดสรงน้ำ ใช้เช็ดตัวแทน” อาจารย์ชิตกำลังจะลงมาข้างล่าง นายสมชายก็เดินออกมาจากห้องพอดี เห็นท่าทางสดชื่นเบิกบานของอีกฝ่ายจึงเอ่ยทัก

“มาหาหลวงพ่อกับผมแต่เช้าเลย มีอะไรพิเศษหรือครับ”

“ผมหมดเวรหมดกรรมแล้ว ดูลิแผลที่กอกหูก็หายสนิทเลย แถมไม่มีกลิ่นน่ารังเกียจด้วย ต้องขอขอบใจสมชายกับขุนทองที่ช่วยดูแลผมอย่างดี ต่อไปนี้ผมจะเดินทางไปรับประทานอาหารที่โรงครัวเอง ไม่ต้องลำบากเอามาให้ผม ขอเริ่มตั้งแต่มื้อนี้เลย” คนหายป่วยพูดจ้อ ๆ

“ผมขอแสดงความยินดีด้วยนะครับ” ศิษย์วัดแสดงมุทิตาจิต เมื่อเห็นเขาพ้นทุกข์พ้นร้อน

“งั้นเดี๋ยวคุณล้างหน้าล้างตาแล้ว จะได้ไปนำอาหารมาถวายหลวงพ่อกับผม ขออนุญาตให้ผมไปช่วยยกด้วยคนนะ ตอนนี้ผมไม่มีกลิ่นน่ารังเกียจแล้ว” คนสูงวัยอาสา อยากทำหน้าที่นี้มานาน นับตั้งแต่ท่านพระครูได้รับอุบัติเหตุออกบิณฑบาตไม่ได้ แต่เมื่อนึกถึงกลิ่นกายที่ไม่พึงปรารถนาของตน ก็ต้องอดใจไว้

“หลวงพ่อกับผมจะลงเดี๋ยวนี้เลยหรือเปล่าครับ ผมจะได้ช่วยประคองไป” นายสมชายจึงตอบแทนท่านพระครูว่า

“คงไม่ต้องมั่งครับอาจารย์ ขนาดผมจะช่วยท่านก็ยังไม่ยอม บอกเดี๋ยวจะชดใช้กรรม ไม่ได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย ก็ต้องตามใจท่าน” ศิษย์วัดอดกระแนะกระแหนเสียมิได้

“เออละ ๆ อย่างัวพุดมากอยู่เลย จะทำอะไรก็รีบ ๆ ไปทำซะ ฉันจะใช้เวลาตอบจดหมายอีกสักสองสามฉบับแล้วจึงจะลงไปล้างหน้า จะได้ไม่ต้องแย่งกันใช้ห้องน้ำ” ชายหนุ่มจึงลงมาทำธุระที่ห้องน้ำได้บันได อาจารย์ชิตกราบท่านพระครูสามครั้ง แล้วจึงตามลงมา ครั้นเห็นนายขุนทองกำลังเก็บที่นอนให้ตน จึงรีบเข้าไปช่วย

“ขอโทษที ผมรีบขึ้นไปหาหลวงพ่อก่อน เลยยังไม่ทันได้เก็บที่นอนให้เรียบร้อยเสียก่อน”

“ไม่เป็นไรละ อาจารย์คงมีเรื่องด่วนกับหลวงลุงใช่ไหมหะ” คนถามอยากรู้

“ก็ด่วนเหมือนกัน แต่เรียบร้อยแล้ว ผมเพิ่งแต่จะไปกราบเรียนท่านว่าผมหายแล้ว คุณดูนี่สิ แผลแตกกุดขูดข่วนผมหายสนิทเลย อัศจรรย์เหลือเกิน” พุดพร้อมกับเอียงหน้าให้เขาดูตรงที่เคยมีแผล

“อึ้งจริง ๆ ด้วย แล้วกลิ่นก็หายไปด้วย อาจารย์ไปทำยังไงหรือหะ”

“ผมก็ปฏิบัติตามที่หลวงพ่อบอกท่านแนะนำ เป็นเพราะบารมีของท่านแท้ ๆ เทียวที่ทำให้ผมหายจากโรคร้าย เหมือนตายแล้วเกิดใหม่เลยนะนี่”

“งั้นอีกไม่นานอาจารย์ก็คงกลับไปอยู่บ้าน ใช่ไหมหะ หนูคงคิดถึงอาจารย์แยเลย เมื่อพุดถึงบ้าน อาจารย์วัยหกสิบรู้สึกคิดถึงภรรยาและลูก ๆ ขึ้นมาทันที ความขุ่นข้องหมองใจที่เคยมีต่อพวกเขาพลันมลายไปสิ้น

“ผมก็คิดถึงที่นี่เหมือนกัน โดยเฉพาะหลวงพ่อก่อน”

“งั้นอาจารย์ก็อย่าเพิ่งกลับซีหะ อยู่ไปอีกซักเดือนสองเดือน” ชายหนุ่มชวนให้เขาอยู่ต่อ

“ผมตั้งใจจะอยู่จนกว่าหลวงพ่อกะหายเป็นปกติ อยากรช่วยแบ่งเบาภาระของท่าน เพื่อทดแทนบุญคุณที่ท่านชุบชีวิตใหม่ให้กับผม หลังจากนั้นก็จะกลับไปเยี่ยมบ้านสักพัก ไกลเข้าพรรษาจะกลับมาบวชที่วัดนี้” ผู้สูงอายูวางแผนชีวิต

“หนูขออนุโมทนาด้วยหะ แล้วก็ดีใจที่มีคนมาช่วยงานหลวงลุง ห้องน้ำว่างแล้ว เชิญอาจารย์เถอะหะ” เมื่ออาจารย์ชิตหายเข้าไปในห้องน้ำ นายขุนทองก็จัดการกวาดถูกุฏิชั้นล่างจนสะอาดสะอ้าน ส่วนชั้นบนเป็นหน้าที่ของนายสมชาย เพราะแบ่งงานกันแล้ว

“ขุนทอง วันนี้เอ็งไม่ต้องไปช่วยข้ายกสำรับของหลวงพ่อนะ อาจารย์เขาจะจัดการเอง”

นายสมชายลงมากล่าว

“กัศิซึพี แบบนี้ขุนทองของกิด ส.บ.ม.”

“อะไรของเอ็งวะ ส.บ.ม. อะไร” ศิษย์วัดไม่รู้เรื่อง

“วู๊ว พี่นี่เซี่ยเซี่ย ส.บ.ม. ก็ยอมมาจาก สบายมาก ไง” หนูม้วยยี่สิบเอ็ดเฉลย อาจารย์ชิตออกมาจากห้องน้ำและเช็ดหน้าตาแห้งแล้ว นายสมชายจึงเอ่ยชวน

“ไปกินหรือยังครับ”

“แล้วขุนทองล่ะ” บรูซสูงวัยถาม

“สองคนก็พออะ” หนูจะจัดถ้วยจัดจานขึ้นไปก่อน” เขาตอบ คนทั้งสองจึงเดินมุ่งหน้าไปยังโรงครัว เพื่อนำภัตตาหารมาถวายท่านพระครู

หลังอาหารเช้า อาจารย์ชิตและนายสมชาย ก็ขึ้นไปช่วยงานท่านเจ้าของกุฎิอย่างเคย จดหมายเพิ่มจำนวนมากขึ้นในแต่ละวัน และคนที่เขียนมาล้วนแต่ขอให้ท่านช่วยแก้ปัญหา ช่วยดับร้อนผ่อนทุกข์ บ้างก็พรรณนาถึงความคับแค้นใจที่สามิไปมีหญิงอื่น ไม่มีสักฉบับเดียวที่ท่านอ่านแล้วจะเกิดความชุ่มชื้นระรื่นจิต ด้วยไม่มีใครเขียนมาบอกว่า “หนูมีความสุขแล้ว หนูรวยแล้ว สามิหนูดีแล้ว ลูกหนูดีแล้ว หนูไม่มีปัญหาใด ๆ ไม่เดือดเนื้อร้อนใจเหมือนคนอื่นเขา เพราะลูกก็ดี ผัวก็ดี คนใช้ก็ดี” ท่านอยากจะได้รับจดหมายในทำนองนี้บ้าง หากก็ไม่มีเลย เพราะถ้าเขามีความสุขกันแล้ว เขาก็จะไม่นึกถึงท่าน คนที่จะคิดถึงท่านก็คือ คนมีทุกข์ คนมีปัญหา!

ภิกษุหนึ่งรูปกับฆราวาสสองคน เพิ่งจะช่วยกันตอบจดหมายไปได้ฉบับเดียว นายขุนทองก็ขึ้นมารายงาน

“หลวงลุงอะ ท่านรัฐมนตรีมาขอพบอะ”

“รัฐมนตรีไหนล่ะ” ท่านถาม เพราะวัดนี้มีรัฐมนตรีมาหลายคน อดีตรัฐมนตรีบ้าง รัฐมนตรีคนปัจจุบันบ้าง รัฐมนตรีในอนาคตบ้าง โดยเฉพาะประเภทหลังมีมากที่สุด เพราะใคร ๆ ก็ฝันอยากจะเป็นรัฐมนตรีกันทั้งนั้น

“คนที่เคยมาเลี้ยงเพลเมื่อวันที่หลวงลุงไปเผาศพป้าเนั้นอะ” หลานชายตอบ นายสมชายรีบแย้งว่า

“ไม่ใช่ป้าเนี้ยหรือขุนทอง ป้านวลศรีต่างหาก คนชื้อเนี้ยเป็นลูกสาว เอ็งไปแข่งเขาซะแล้ว ระวังบาปจะกินหัวเอ็ง”

“อ้าวโง่งเป็นยังงั้นไปได้ ก็หนูไม่รู้จักตัว เคยได้ยินแต่ชื่อ เลยไม่รู้ว่าเป็นคนไหนเป็นแม่คนไหนเป็นลูก จะให้ลูกตายก่อนแม่ซะแล้ว

“แต่ความจริงยังอยู่ทั้งแม่ทั้งลูกนั่นแหละ ยังไม่มีใครตายสักคน” ศิษย์วัดว่า

“มี ก็ลูกเขยเขาโง่งละ” คราวนี้คนที่แย้งคือท่านพระครู

“อ้าว ทำไม่ถึงได้กลับตาลปัตรยังงั้นละ” เขาถามนายสมชาย

“เห็นหลวงพ่อบอกว่าเป็นเรื่องของกรรม ข้าก็ไม่ค่อยเข้าใจซักเท่าไรหรือ เอ็งอยากรู้จักถามหลวงพ่อบ้าง” ศิษย์วัดจัดการโยนกลองไปให้ท่านพระครู

“มัวเถียงกันอยู่นั่นแหละ เตียวรัฐมนตรีท่านก็คอยแยะ ลงไปเรียนท่านว่าข้าให้ขึ้นมาบ้างบนนี้” ท่านเจ้าของกุฎ ออกคำสั่ง นายขุนทองจึงลงมาข้างล่างเพื่อเรียนให้รัฐมนตรีทราบ

“ถ้าเช่นนั้นผมจะลงไปข้างล่างก่อนนะครับ เผื่อท่านจะมีอะไรจะคุยกับหลวงพ่อบ้างเป็นพิเศษ” อาจารย์ชิตพูดอย่างคนมีมารยาท

“ไม่ต้องหรอกโยม ท่านเพียงแต่จะมาบอกว่าจะมาเลี้ยงเพลในวันคล้ายวันเกิดของคุณหญิง”

“จริงหรือครับ ทำไมหลวงพ่อบทราบ”

“เตียวโยมคอยดูก็แล้วกันว่าจะเหมือนที่อาตมาพูดไว้หรือเปล่า” พอดีกับรัฐมนตรีขึ้นมาถึงพร้อมผู้ติดตามซึ่งแต่งเครื่องแบบนายตำรวจศพันเอก คนทั้งสองกราบท่านสามครั้ง “เจริญพรท่านรัฐมนตรี อาตมาต้องขอประทานโทษ ที่ต้องให้ขึ้นมาบนนี้ เด็กเขาคงเรียนให้ท่านทราบแล้วว่าเพราะเหตุใด” ท่านหมายถึงนายขุนทอง

“ครับ เขาบอกว่าหลวงพ่อดกบันไดขาหัก ทำไมหลวงพ่อไม่ไปหาหมอละครับ”

“อาตมาไม่ชอบโรงพยาบาล ขึ้นชื่อว่า “โรง” อาตมาไม่อยากเข้าสักอย่างเดียว ไม่ว่าจะป็นโรงแรม โรงพยาบาล โรงพัก โรงศาล หรือโรงศพ” ท่านพูดแล้วหัวเราะ

“ผมก็ไม่ชอบครับ ไม่ชอบสี่โรงหลัง แต่โรงแรกชอบครับ นี่ก็กำลังจะเดินทางไปเชียงใหม่ ไปนอนโรงแรมที่นั่น” นายขุนทองยกถาดเครื่องดื่มขึ้นมาบริการ เป็นกาแพร์ร้อนส่งกลิ่นหอมฉุย

“ทำไมเอามาแค่สองถ้วยละ ท่านมากันสามคนนะ” เจ้าอาวาสวัดป่ามะม่วงบอกหลานชาย

“หลวงลุงตาผัดมั้งอะ ท่านมากันแค่สองคนเท่านั้น ก็หนูเห็นกะตานีนา สงสัยจะต้องเปลี่ยนแวนใหม่แล้วละหลวงลุงเนี่ย”

“ตาข้าไม่ผัดหรือขุนทอง ไปซงกาแพมาอีกถ้วยหนึ่ง แล้วไปบอกตุ๊กตาที่นั่งอยู่ในรถของท่านรัฐมนตรีมาที่นี่ บอกหลวงพ่อเชิญมาดื่มกาแพก่อน” รัฐมนตรีสบตากับผู้ติดตามแล้วต่างก็ทำหน้าขงขง ก็อุตสำหรับซ่อนแม่หนูคนนั้นไว้ในรถเบนซ์ มีมานลูกไม้ปิดกระจกอย่างมิดชิด เหตุไฉนท่านจึงมองเห็น มีหน้าซำรถก็จอดอยู่ลานวัดโน่น

“ทำไมหลวงพ่อทราบล่ะครับ” รัฐมนตรีและผู้ติดตามถามขึ้นพร้อมกันโดยมิได้นัดหมาย

“ทำไมอาตมาจะไม่ทราบล่ะ” ท่านพระครูถามยกย่อน

“เด็กของผู้กำกับเขา” รัฐมนตรีรีบโยนความผิดให้คนที่ทำหน้าที่ขับรถให้ ฝ่ายนั้นโยนกลับอย่างแยบยลด้วยการตอบว่า

“ครับ เด็กของผมเอง ผมเป็นคนเลือกสรรมาให้ท่าน แล้วท่านก็โปรดปรานมากเลย ครับ เป็นวาสนาของเด็ก”

“ตอนนี้ ท่านรัฐมนตรีอายุเท่าไร” ท่านเจ้าของกุฎิถาม

“หกสิบเอ็ดครับ”

“แล้วแม่หนูคนนั้นล่ะ” พันตำรวจเอก รีบตอบแทนเจ้านายว่า

“สิบหกครับ อายุเท่ากันนะครับหลวงพ่อ เพียงแต่ตัวเลขสับที่กัน ๖๑ กับ ๑๖” คนตอบหวังเอาใจเจ้านาย

“แบบนี้ถ้าจะว่าเป็นลูกสาวก็คงจะอ่อนเกินไป เป็นหลานสาวกำลังพอเหมาะ ท่านเล่นข้ามสองรุ่นเลยนะ” ท่านพระครูสัพยอก

“โไรหลวงพ่อครับ ผมเป็นคนไม่ชอบขัดใจใคร เขาให้อะไรมาก็ต้องรับไว้หมด ถ้าหลวงพ่จะว่าก็ต้องว่าผู้กำกับเขานะครับ”

“เออะ ๗ ไม่ต้องเถียงกัน ว่าแต่ว่า ที่มานี้มีธุระอะไรกับอาตมาหรือเปล่า”

“มีครับ คือคุณหญิงเขาให้มากราบเรียนหลวงพ่อว่า วันที่ ๓๑ เดือนนี้ เขาจะมาเลี้ยงเพลครับ วันครบรอบวันเกิดเขา ทุกปีก็เลี้ยงฉลองกันที่บ้าน มาปีนี้เขาอยากจะเปลี่ยนสถานที่ เขาบอกมาคราวนั้นแล้วจิตใจ หลวงพ่อเทศน์เก่ง” พอดีกับนายขุนทองขึ้นมารายงานว่าสาวน้อยแรกรุ่งดรุณีไม่ยอมมา คงจะอับอายขายหน้าที่เป็นเมียคนอายุคราวปู่คราวตา เป็นเมียลับ ๗ เสียด้วย! “งั้นผมต้องกราบลาละครับ” รัฐมนตรีเอ่ยลาเพราะหวังว่าสาวน้อยจะรอนาน

นายขุนทองตามไปส่งถึงรถ ไม่ได้คิดจะประจบประแจงรัฐมนตรี แต่เพราะตั้งใจในความงามของสาวแรกรุ่งน หนู่มวัยยี่สิบเอ็ดตั้งจิตอธิษฐานว่า

“เจ้าประคูน ซาติน้ำฟ้าใหม่ขอให้ขุนทองสวยอย่างนี้บ้างเถิด”

“คนสมัยนี้เขาให้ของกำนัลกันแปลก ๆ นะโยมนะ” ท่านพระครูพูดกับอาจารย์ชิตหลังจากรัฐมนตรีและผู้ติดตามลงไปแล้ว

“ครับ แล้วพวกข้าราชการสมัยนี้ก็เอาใจเจ้านายกันเก่งเหลือเกิน บางคนรู้กระทั่งวันเกิดของเมียน้อยนาย แต่ของเมียตัวเองกลับไม่รู้”

“ยังงี้ละมังอาตมาถึงได้ยืมเขาแปลงกลอนของสุนทรภู่ให้เข้ากับยุคสมัย สุนทรภู่ท่านแต่งไว้ว่า “รู้อะไรไม่สู้รู้วิชา รู้รักษาตัวรอดเป็นยอดดี” เขามาแปลงเสียใหม่เป็น “รู้อะไรไม่สู้รู้วิชา รู้เสียขาเสียแข้งตำแหน่งดี” ท่านเจ้าของกุฏิพูดยิ้ม ๆ

มีต่อ.....๖๗